

פרשת כי תצא

תשפ"ו

גיליון 325

א לעבטיגער שבת

הארט השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

מאת הרב יהודה צבי שפירא

תקום תקום עמו

פניני הפרשה

"כי תצא למלחמה על אויבך" (כא ו)

במסכת קידושין (דף ל':) דהכתוב מדבר על המלחמה ביצר הרע. ולאור כך יש לדייק בקרא שכתוב: **'כי תצא למלחמה'**, ולא **'כי תילחם'** וכדומה, דעצם ה'יצאה' למלחמה הוא כבר חלק ממלחמת היצר, וכאמרם (ברכות ה:): **'אמר ר' שמעון בן לקיש לעולם ירגיז אדם יצר הטוב על יצר הרע'**. ובלקוטי מוהר"ן (ב): שהיצר הרע תמיד נוקש באדם ועל האדם להילחם בו, וזהו: **'כי תצא' – לצאת ולהילחם**, והוא ע"ד המובא (סנהדרין עב:): **'הבא להרגך השכם להרגו'**.

"כי תצא למלחמה על אויבך ונתנו ה' א' בידך"

אפ"ל **'בידך'** ענין **'תפילה'**, וכמובא בלקוטי מוהר"ן (תורה ז) עה"פ (שמות י"ז): **'ויהי ידיו אמונה'**, ותרומו: **'פרישן בצל'**. דבכות התפילה זוכים ל: **'ונתנו ה' א' בידך'**. ואפשר להוסיף **'בידך'** גימ' ל"ו דרומז על הצדיקים וכמובא (סוכה מה: סנהדרין צז:). וזהו: **'ונתנו ה' א' בידך' – כוח התפילה בזכות הצדיקים**, וכמובא מעלת תפילתם על בני".

"ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים" (כא יג)

'ירח ימים' – דא הוא ירחא דאלול' (זוהר חדש). ואפ"ל בדבריו. **'אביה אמה'** (עם התיבות והכולל) גימטריא אלול.

כן אפשר להוסיף דכתוב **'ירח' ולא חודש'** ע"ש ה'ירח' דענינה **'תשובה'** וכדדרש (חולין ס: שבועות ט), **'אמר הקב"ה הביאו עלי כפרה על שמעטתי את הירח'**. ובלקו"מ (א תנינא): **'על כן עשה עמנו חסד וקבע יום הדין ראש השנה בראש חודש'**, שאז כביכול הוא יתברך בעצמו מבקש כפרה, בבחינת **'הביאו עלי כפרה'**, הנאמר בר"ח, ועל כן אין לנו בוש ביום הדין לבקש כפרה, מאחר שהוא יתברך בעצמו מבקש אז כפרה, וזהו הדגשו של **'ירח'** הרומז לתשובה.

"ויסרו אותו ולא ישמע אליהם" (כא יח)

אפ"ל, מכיון **'ויסרו אותו'** דהכידו עליו העול בדרך של **'ויסרו'**, או אז התוצאה **'ולא ישמע אליהם'**. ובמנורת המאור (נר ג כלל ב) על ענין החינוך: **'לא יכוח אותם תמיד בשמים וליסורין של דברים קשים, אלא, פעמים יכוח ופעמים יגזים ופעמים יפייס, כפי טבע התלמידים וכפי השעה'**. וכבר הדריכו רבותינו באמרם (סוטה מ:): **'לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבת'**.

"והיה עמך עד דרש אחך והשבות לך" (כב ב)

הנה כבר מובא על פסוק זה, דקאי על התקרבותם של בניי אליו ית', וכמובא בלקוטי מוהר"ן (קפ"ח) שהצדיק מחזיר את האבדות שנאבדו ע"י העוונות, והוא משיבם לאחר שדורש אם הוא רמאי או לא.

ואפשר להוסיף עוד דתיבות **'עד דרש אחיך'**

שנים, והקים דור של צאצאים יראים ושלמים, הוא נספה על קידוש השם בשנות השואה הי"ד. יצוין הוסיף רבי לוי יצחק: שבתחילה אנשי העיר זלזלו שמקרבם אדם מסוכן, שאין סיכוי שיחזור בתשובה, אך לאחר שזיכה אותם במקווה, וכן הקים 'הכנסת אורחים' בביתו, נוכחו בצדקת דרכם של חסידי ברסלב, המקרבים יהודי כל זמן ששם יהודי נקרא עליו, ואין שום יאוש בעולם כלל, ולא ידח ממנו נידח.

בעצם, אתה עושה לעצמך

ועוד זאת יש לנו לחדד – וביותר כשעומדים לפני יום הדין, דבכך שזוכים את חברינו-מזכים אנו בעצם לעצמנו אנו, אנו מרוויחים מכך רבות:

היה פעם איש טוב לב, שהודיע: כל הרוצה ללוות מעות יבא וילווה. רבים באו ללוות ממנו.

כעבור זמן, כשעיין בפנקס החובות – שם לב; שאף שהיטיב עם בני אדם, אין איש שם על לב לפרוע חובתו. והיה לו מכך עגמת נפש מרובה.

בין הלווים המרובים היה אחד שהפסיד כל מעות ההלוואה במסחר שעשה, לא היה לו לפרוע חובו, והיה לו ייסורים גדולים שאין לו לפרוע חובו, הוא חש שאינו יכול להתעלם מהמלווה הטוב, מלהחזיר את הלוואתו.

אומר ועושה; ומיודעינו בא למלווה ושטח לפניו את סגור לבבו, שאף שהגיע זמן הפירעון – אין לו לשלם כי הפסיד את מעותיו.

בשמוע זאת העשיר, נענה לעומתו באמרו: לא מעותיך המה שמעיקים עלי, כי מה נחשב אצלי 'סך קטן' כזה שאתה חייב לי – נגד 'הסך הכולל' של כל היבצלי חובותי המרובים שמסתכמים לאלפים ולרבות רבים.

אך זאת אבקשך, שתלך ללווי הרבים, ותתבע מהם חובתם. תזכיר להם שהם חייבים לך כך וכך מעות, ואף אם הם לא יפרעו ויסקלו את כל החוב, רק כל אחד יסלק במעט מחובו, הם יעלו עשרות מונים מסך כל הסכום שהחך חייב להחזירני, וינכח לך חובך.

והנמשל אומר רבינו (מי מוהר"ן): חבה ונזקה אחרים, נעזור להם בהחזרת חובתם לפני בוראם, ומכך ינוכח גם חובתנו אנו, כי על כן שמח הוא המלווה הגדול בהחזרת החובות של בני עמו ישראל. נצל זאת המתנה של להאיר ולהשפיע לאחרים לזכויות רבות, ולקראת יום הדין הקרב ובא עלינו לטובה.

שירת הפרשה

לא תראה את שור אחיך או שיו נדחים
הקם תקום עמו את משאותיו הפגדים.

בכל דרגה ומצב, היה עמו לעזור ולתמוך
מלה טובה, עידוד והעזרה פנים לעברו.

השב את רוחו הנכאה באמרים נעימים
הוא מליחל ומצפה לקד זה עידן ועידנים.

תאמצנו ותתחזקנו – עד אשר נשוב על פנו
באהבת רעים ובחכמה – הקם תקום עמו.

בפרשתנו יש פסוקים של חסד ועזרה לזולת הטמונים בכמה מצוות, וביניהם: **"לא תראה את שור אחיך או את שיו נדחים, והתעלמת מהם – השב תשיבם לאחיהך"**.

בדברי השל"ה הק': אם באבדת ממון, כך הזהירה אותנו התורה, באבדת נפש על אחת כמה וכמה, שאסור להתעלם מהם – אלא: **"השב תשיבם"**, החוזרים לכור מחצבתם, והאר בהם יראת שמים.

גם לנפש כזאת – צריכים לעזוב עמו יחד

ובדברים המתיישבים על הלב בעבודה נעלה זו – מכניס אותנו רבי נתן בערבות דבריו (ליק"ה פריקה וטעינה א טו): דמצות פריקה וטעינה, כשרואה חמור רעהו רובץ תחת משאו – שקשה להגביהו מגודל המשאוי שמונח עליו. דזהו רומז על משאוי העונות, כמו שכתוב: **כמשא כבד יכבדו ממני**. ועל כן יכול להיות – שיעלה על דעתו לחדול מעזוב לו, בבחינת: וחדלת מעזוב לו.

כי ידמה שקשה להעלותו מגודל המשאוי שעליו. אבל השי"ת רחום וחנון, ע"כ הזהיר ברחמי: **עזוב תעזוב עמו**, שאפילו נפש כזאת צריכים לעזוב, לעזור ולהשתדל בכל כוחו להגביה ולהעלותו...

להרים את האדם מנפילתו בכוח האהבה

ומענין לענין באותו ענין, בהמשך דבריו: **"כי תראה חמור שונאך רובץ תחת משאו"**: 'חמור' מרמז על חומרו של אדם שאינו יכול לישא עליו משאוי, עול התורה – ונפול ח"ו. כי צריכים להיות כשור לעול וכחמור למשאוי. ולכך צוותה התורה; לבלי להתעלם ממנו, רק: **עזוב תעזוב עמו**, לעזור, לקרבו ולהרימו מנפילתו. כי צריך לדון כל אדם לכף זכות. וזהו מצות: **עזוב תעזוב**, שעיקר המצווה היא האהבה, וכתרגום אנקלוס: **'מישיבית תישבוק מה דבלבך עלוהי'**. כי בכדי להרים האדם מנפילתו הוא רק על ידי האהבה, ע"י שדנים אותו לכף זכות.

לא דוחים ולא מרחקים...

וכה היה סיפורו של רבי לוי יצחק בנדר (דיבורי אמונה): **'באומן' היה יהודי בשם "משה צדוקי"** (משה בן צדוק), שהיה רחוק מתורה ומצוות. כשנפטר אביו, הגיע משה לקלוז' לומר קדיש. בשאר בתי הכנסיות בעיר לא נתנו לו להיכנס מפני 'מעשיו הטובים', אולם אצלנו לא דוחים ולא מרחקים.

בתחילה אפילו לא הניח תפילין, ואז ניגש אליו רבי יענקל' זיטאמיר באמרו: **'משה, אם אתה כבר נכנס – הנח גם תפילין'**, הדיבורים הפשוטים השפיעו עליו, ואט אט החל לקיים עוד מצוות, לגדל זקן ופיאות. ולא פעם ראהו עם דמעות ליד ה'תהלים', וה'ליקוטי תפילות'. וכשסגרו את המקוואות, אמרת לו: **'משה אתה יודע היטב מה שפעלת בחיך... ראה שיהיה לנו מקווה, זה יהיה תיקון גדול לנפשך (תשובת המשקל)**.

ואף שזה היה מאוד חמור אצל הקומוניסטים, חפר מתחת לאורוות הסוסים שבחצירו חפירה עמוקה ומצא מעין מים, ועשה שם מקווה קרה וקפואה מאוד, באם היו מחממים אותה, היו עולים על כך מגילוי העשן. כן הלשינו עליו פעם, אך כשבאו לבדוק – הצליח להסוות זאת היטב וניצל בניסים.

זכה ר' משה לזכות את תושבי העיר במקווה כמה

הַמִּשְׁךְ פְּנִינֵי הַפֶּרָשָׁה

בגמטריא 'תרי"ג' (עם ארבעה אותיות ד-תרי"ג) דע"י המצוות שבין ומתקריבם אליו ית', וכמובא ש'מצוה' הוא מלשון התחברות (ליק"ה נט"ז ד) דזהו: 'והשבות לו', התחברות מחדש אליו ית' המצוות.

"לא תראה את חמור אחיך או שורו נפלים בדרך" (כב ד)
 'חמור' רומז ל'תורה' ע"ד הכתוב 'ישכר חמור גרם', דקאי על התורה. 'שור' רומז על 'יוסף הצדיק', כדברי הכתוב 'בכור שורו הדר לו' – ענין קדושה.

דבעוברי דרכים – צריכים חיזוק מיוחד בתורה וקדושה. בענין התורה כבר מובא בחז"ל (אבות ג ז) על ההולך בדרך ומפסיק ממשנתו, וכן ישנו ציווי מיוחד של 'ובלכתך בדרך' דשם צריכים התחזקות יתירה, כמובא.

וכן הוא בענין קדושה שצריכים זהירות מיוחדת בדרכים, וכמובא בספה"ק על הא ד'כל הדרכים בחזקת סכנה'. ו'בליקוטי מוהר"ן' (תורה לא) עה"פ 'ההסכן הסכנתו' דהדרכים תלויים בשמירת הברית. וזהו: 'לא תראה חמור או שור' – דזהו תורה וקדושה – 'נופלים בדרך'. – ששם נצרכים זהירות יתירה – לבל ליפול ח"ו בכך. ובהמשך הפסוק 'הקם תקים עמו' – שדייקא בדרך יש את התקומה, וכמובא על התיקוני דרכים להעלות ניצוצות קדושה שם. ו'בשיחות הר"ן' (שיחה פ"ה) שבכל מקום שהאדם הולך לשם יש לו מה לתקן, אך יזהר שלא להיכשל ח"ו.

"ועשית מעקה לגגך" (כב ח)
 "גגך" בגמטריא 'הוי"ה', דהא האדם מרכבה לשכינה (סידור האר"י בתפילה לפני התפילה) ולכן יש לו להיזהר דלא יחולל שמו ית' דזהו 'מעקה לגגך'.

וכן אפ"ל ע"פ המובא בהלכה (משנה ברורה א ס"ק ד) על הזהירות בשם הוי"ה שקובעים ב'בית הכנסת' לפני העמוד. וזהו 'מעקה' – שמירה לשם הוי"ה.

וכן אפ"ל ע"ד הפסוק 'לא תשא שם ה' לשוא' וכמובא בזוהר על חומרת הענין של שם שמים לבטלה, וזהו 'מעקה לגגך'.

כן אפ"ל ע"פ דברי ה'נועים אלימלך' על פסוק זה: ד'התורה' נקראת בשם 'גג' דמגנה ומצלי על האדם, 'צריך שלימודו יהיה בהכנעה, וזהו 'מעקה' לשון עמק והשפלה'. וזהו גם בכאן 'מעקה' – 'השפלה והכנעה אליו ב"ה', ו'בליקוטי מוהר"ן' (קצ"ד) דהאיד אפטר לרצות כבוד בהיכל המלך.

"כי יפל הנפל ממנו" (כב ח)
 אפשר לדייק בקרא 'כי יפל' – מכיון שהוא – 'הנפל ממנו', שהוא נפול בעיני עצמו הוא. ו'בליקוטי הלכות' (ציצית ז ז): עיקר התגברות עמלק היה לגרש ולרחק הנפשות החלושות שבישראל, בחינת (דברים כה) ויזנב בך כל הנחשלים אחריך, וכדברנו (תנחומא תצא י) שכל מלחמתו היה על אותן שהיה הענין פולטן.

"אשר קרד בדרך ויזנב בך כל הנחשלים אחריך" (כה יז)
 'בליקוטי הלכות' דקאי על תפילה שעמלק מכניס קרירות מלהאמין בכוחה. ואפ"ל בדבריו: "קרד בדרך" בגמטריא: 'כח התפילה', דזה עמלק רצה לקרר.

ועוד בדבריו: דעמלק מתגבר ביכל הנחשלים אחריך – החלושי כוח. ואפ"ל דהר"ת של 'כל הנחשלים אחריך' הם כ"ו כמנין הוי"ה, הם להראות שהקב"ה נמצא אצלם. והס"ת 'כל הנחשלים אחריך' הם במנין אות 'צדי"ק' ע"ד: 'ועמד כולם צדיקים', חיזוק שבכל אחד יש נקודת צדיק והקב"ה עמו, ועליו להאמין בכוחו. בתוך ההסתרה – החלישות כוח של עמלק – שם נמצא ומרומם חסדים ורחמים.

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו זי"ע

"לא תפאר אחריך" (דברים כה כא) רש"י בפירושו: 'תפאר' מלשון 'תפארת'.

בריחתו מכבוד של החסיד רבי שמואל ציציק

חסיד גלוב וסוער היה רבי שמואל כבוד שעבד את קונו ויוצרו במסירות עילאית, מבלה ימיו בין ירושלים עיר הקודש בחדר שהיה לו בשול במאה שערים, לאתרא קדישא מירון בחדרו הקטן. רבי שמואל היה סמל לבריחתו האיתנה מן הכבוד של העולם הזה, לא חפץ בפרסום כלשהוא, ולא רצה שיכירו בו כאיש גדול ומורם מעם.

כך מסופר בביטאון 'אבקשה' על בריחתו מהכבוד – שהייתה באופן הקיצוני ביותר כפי שספרו מקוריו ומעריכיו מבין זקני ויקירי החסידים, וסגנון זה כצלמו וכתבניתו בעבודתו זו – אפשר לומר הוא בגדר 'דרך היחיד' ממנהו ושושן נשמתו כמובא ע"י בליקוטי הלכות (ברכות הראיה ה ז). שוכר ב (י), ואינה מהווה בהכרח דרך כבושה הפתוחה לכל מאן דבעי.

כאיש אמת עד הקצה האחרון, ובמי שחש עד כמה מידת הכבוד כשרודפים אחריה מסוכנת – הקיף את עצמו בשריון פלדה נוקשה ומושחז שדחה והדף בכל תוקף כל שמץ דשמץ של ניסיון להרעיק עליו ולו קמץ דק ממנה, וכמעט לא הניח לאיש להתקרב אליו לו רק זיהה בחוש הריח המיוחד שלו חשד קל שבקלים כי כוונתו של הלה היא להרעיק עליו איזה שהוא קמץ של כבוד עולם הזה.

אפשר לומר שהקיצוץ של כך מלחמה איתנה, מלחמה כנגד כל מיני וסוגי כבוד שניסו להרעיק עליו, וכשהתחמק ונלחם מלמה נועזת זו, לא נתן שום פשרה לעצמו ולאחרים בענין זה.

רק מיעוטא דמיעוטא, כאלו שהעליחו לעבור בשלום את כל חומות ההגנה הקשוחות הללו כשרבי שמואל משובט לא כל ספק שרצונם בקשר עימו הינו תמים וטהור לחלוטין – זכו ליהנות מאורו.

כך מספר ר' בן ציון קלוגר שהיה רב אהבה תורה בעיר הקודש צפת – סמוך לאתרא קדישא מירון ששם היה מבלה רבי שמואל כחצי חודש מדי חודש בחדשו, וזכה לשמשו: במקור הייתי מבית חסיד, ובצעירי התקרבותי לחסידות ברסלב, ומאוד השתוקקתי לשתות מים זכים 'ישר מן הבאר' ולהכיר את תורת רבינו ודרכו הקדושה מפי הזקנים. התגוררתי בעיר צפת והייתי פוקד את קבר הרשב"י לעתים קרובות, וכך הכרתי את רבי שמואל. מאד רציתי להתחמם לאורו ורציתי לסייע לו לא מעטים למען מטרה נחשקת זו, אולם נאלצתי להבין כי החשש שלו מההיפכות ל'מפורסם' גרם לו להרחיק ללא כל הקלות והנחות את כל מי שניסה לפנות אליו ביחס מכבד כלשהו. בתחילה כשיגשתי לשאול אותו שאלה כלשהי בעבודת ה', היה פוטר אותי בהינף יד ומגרשני כאחד שאל להפריע לו בעבודתו... הבנתי מה מאוד שהמצאותו הזו בה אני מופיע כלפיו כתלמיד לפני רב או כקטן לפני גדול – לא יכולה להתקבל על דעתו בשום פנים ואופן ועלי לנסות דרך אחרת: החיליתי להציע לו עזרה בתחומים גשמיים, לקנות עבורו מצרכים שונים בחנות המכולת הסמוכה ולכבש את בגדיו מעת לעת וכדומה, התברר שמצב בו הוא נתפס בעיני כחולה ונוקס שהנני בסך הכל מקיים בו 'ביקור חולים' כפי שהגדיר זאת, לא עורר את התנגדותו, וכך יכולתי זעיר פה זעיר שם, לקלוט מעט מהאור של קדושה ועבודת ה' שבער בלבו.

חשוב להדגיש כי יחד עם החריפות והנוקשות שבה נהג כלפי עצמו וכלפי כל מי שנחשד כמי שאל לירות בו חצי כבוד חלילה, הרי שלבו היה מלא על כל גדותי ברגישות וטובת עין מופלגת. ניתן להיווכח בכך מתוך עיון קל בהקדמות השונות אותם כתב והציב בפתח הספרים שהוציא לאור. הרכות ומידת הכבוד גם כלפי אלו שלל את הכתמים לשיטתו, מפנישה אותם עם הצד הפחות ניכר לעין באישיותו הגדולה. מוסיף ומספר ר' מ' איש מירון שזכה ליצוק מים על ידיו בשנים–עשר השנים האחרונות לחייו: פעם עמדתי ודיברתי עמו מענין רבינו ותפארתו התקרב אחד מאנשי, הצטרף אלינו והרכין את אזנו לשמוע את דיבורי. ר' שמואל נרעש מיד והחל לגרשו בקפידא כמי שנאבק על חייו מול אויב חמוש: 'איני לא מפורסם, כך לך מפה'...

אם מישורו היה חלילה מצלם אותו, הוא היה מאוד מקפיד. גיסי הגיע פעם למירון והתרשם מאוד מדמותו החדורה, הוא כיוון לעבור מצלמה וצילם. רבי שמואל ממש יצא מכלי ויאמר שאינו מוחל לו אלא אם יתחייב להשמיד את סרט הצילום. כאשר היו נכנסים מבקרים לקבר הרשב"י ומנסים לצלם אותו הם שומעים את ראשו בתוך הספר שהיה פתוח לפניו באורח כבוד ולא מאפשר זאת בשום אופן. זכרוננו: מוסיף ומספר איש שיחוו: כיצד עמדו פעם בני משפחה עם ילד חלאקה ליד חדרו במירון כשהם מרבים לצלם את הילד מוזויות שונות, רבי שמואל לא עמד ברוחו, נישש אל המצלם ואמר לו בתחנונים: 'הלא אתה תמות ואתה תסתלק מהעולם, אני ימות, כולנו נמות... מה לכם לעמוד ולהרבות כל כך בצילומים! הוא חי את התכלית בצורה שאינה נופסת אצל בני דורנו.

פעמים רבות כשהיה יושב במקומו הקבוע מול ציון הרשב"י היו ניגשים אליו מבקרים שונים, מעניקים לו מטבע ומבקשים להתברך ממנו, אולם הוא בשלו: 'תלך לשם', היה מצביע על הציון, 'שם תברך', אני לא מבדך'. 'איני לא אהפוך להיות מאלו שיש להם כישל פדיונות...' התבטא לאיש שיחוו. מידי פעם הייתי נוטק יוזמה ומחפץ דרך כיצד לנקות מעט את חדרו של רבי שמואל, שאולי היה נכון לכנות אותו: כוך מפויח... כשהיה קולט זאת הוא לא היה מניח לי בשום פנים ואופן להרבות בכך יתר על המידה. לא פעם גילה במפורש את התנגדותו הנחרצת לכך: הוא חשש שחדר נקי ומטופח יותר מדי בקרבת ציון הרשב"י ימושך לשם אנשים שיהפכו את בעלי האוישהו מפורסם או פועל ישועות...

כשזכיתי לעסוק בפתיחת של כולל 'אור הוהר', עיסוק הכרוך גם בניהול עניינים ממונים, שוחתי עמו באיזה ענין וחיותי דעה. רבי שמואל, בחושי המיוחדים פלט לעברי: 'או הא: מרגישים עליך שאתה כבר בעל המאה...' מיד הבנתי את הרמז והעברתי את הסמכויות לאנשים אחרים, ראיתי עד כמה בוערת בעצמותיו של רבי שמואל תחושת ריחוק כלפי כל שמץ של גדלות וכבוד בזה העולם...

מן הספר 'ההא ישיקו העתדים' | מנצלים את חדש אלול

ילדים יקרים! נמצאים אנו בחדש אלול, חדש זמן שאנו מתכוננים בימים אלו לקראת יום הדין הקרב ובא. הבה ונחשב – אם חלילה יש לאדם משפט קשה מאוד – כמה הוא היה מתאמץ ומשתדל לפני המשפט – לשכר סגורים טובים לזכות במשפט.

ואם חלילה יש לאדם משפט של חיים, כמה הוא לא היה נח לפני המשפט – הוא היה עושה הכל – כדי לחפש עוד סגוריה, עוד למוד זכות בקדי שייצא זכאי במשפט.

וכעת, שאנו עומדים לפני המשפט של ראש השנה, שנה משפט של חיים – כמה יש לנו להשתדל למצא זכויות, עוד ועוד מעשים טובים, הכל בקדי שניצח במשפט לחיים טובים. היה זה החסיד רבי משה ירוסלבסקי שהיה בעל צדקה גדולה, הוא היה תורם את הסעודות בראש השנה לאלו שבאו להתקבץ לקבוץ הקדוש באומן. והיה אומר: שהוא מבקש מהשם יתברך שיתן לו פרנסה בשפע בכל ימות השנה שייספיק לו גם עבור כל חדש אלול, כדי שיוכל בחדש זה לעסק רק בתורה ובתפלה, ולהיות פנוי עבור ארגון הסעודות בזמן הקבוץ באומן, ולא לעסק לפרנסתו. ואכן זכה לכך, וכל חדש אלול שלו היה פנוי רק לתורה ותפלה, וחסידים.

גם אנו נרצה שחדש אלול יהיה פנוי – לחטף מה שיותר זכויות ודברים טובים – בתורה ובתפלה, בחסד ובכל המצוות, ונזכה במשפט הגדול – שיהיה לנו שנה טובה ומתוקה אמן.

אלול זה הזמן להטעין את עצמנו בתוספת זכויות לקראת השנה החדשה העומדת בשער...

